

„To bych netvrdil, mám jen slabost pro krásné oči.“

„Ano, dnes večer vás zaujaly černé oči paní Lannové, zatímco nedávno jste prahnul po šedých očích slečny Krákorové, přičemž v Brodě na vás údajně čekají oči modré vaší slečny snoubenky.“

„Jste výtečně informovaná, paní komisařko, ale zapomněla jste na oči zelené, jejichž krása se mi vykresluje právě teď.“

„Tak ty si ze seznamu rovnou škrtněte.“ Božena si trucovitě založila ruce a našpulila rty.

Havlíček ji napodobil. „Což mi připomíná moje jméno ve vašem tanečním pořádku.“

„Co je psáno, to je dáno,“ pokrčila Božena rameny.

Havlíček svraštil čelo: „Nepožádal jsem o svolení vašeho muže.“

„Pochybuji, že si vůbec všimne.“

„A jak se mu daří v Domažlicích?“

„Už nám přiřadili byt. Brzy se tam usadíme natrvalo.“

Havlíček se zarazil, ale rozpaky nedal znát. „To je vskutku pěkné. A kdy?“

„Odjíždíme zítra ráno.“

Přemístili se na parket a po úvodním úklonu se rozhoupali do rytmu Straussova Adelaiden-Waltzer. Dále již nemluví. Pluli sálem jako papírová loďka zachycená vodním vírem a utápěli se v očích toho druhého. Havlíčkův stisk byl pevný, bradu měl zatatou. Božena se z jeho tváře snažila vyčíst aspoň drobný náznak náklonnosti, ale marně. Na co asi myslí? Hudbu, smích, ani hlasy jiných párů nevnímala. Náhle ucítila, jak jí přešel palcem po hřbetu její ruky. Nebyla si jistá, zdali se jednalo o náhodu, nebo záměrné gesto. Z valčíkových otoček se jí zamotala hlava a udělalo se jí slabo. I přesto si přála, aby skladba nikdy neskončila. Na okamžik povolila držení a Havlíček si ji přivinul blíže k tělu. Chvilími její drobnou postavu nadnášel nad parketem. Hypnotizovala jeho rty. Nemyslela na nic

jiného, než na to, jaké by bylo je políbit. Skladba dohrála a pár se zastavil. Božena hledala ztracenou rovnováhu, zatímco se parket postupně vyprazdňoval. Oba stáli mlčky naproti sobě.

„Při tanci dáváte přednost mlčení?“ odhodlala se promluvit.

„Slaboduché konverzace z povinnosti mě unavují. Raději si vychutnávám přítomný okamžik v tichosti,“ odrazil Havlíček její pokus o rozhovor a tím se neurvale dotknul Boženiny pýchy.

„Moc vám děkuji za tanec, paní Němcová. Mohu vás doprovodit k manželovi?“ zeptal se Havlíček po dalších několika vteřinách ticha.

„Neobtěžujte se, doprovodím se sama. Nechci vás unavovat další slaboduchou konverzací.“

Havlíček se uklonil a bez dalšího slova odešel.

„Tak tedy sbohem, pane redaktore.“ Zklamané a uražené rozloučení se osamocené Boženě vydralo z hrdla i s nepatrný vzlykem.

V dostavníku do Domažlic ji čekalo několik hodin cesty. Běžně by si pro svou neposednost ukousala nehty nudou, ale tentokrát její mysl zaměšťovaly vzpomínky na včerejšek. Na to, jak vyběhla z Žofínského paláce do listopadové chladné noci. Zdrčená, nešťastná a zoufalá, že za pár hodin opustí život, který si vysnila. Hleděla přes řeku na potměšlou Malou Stranu a polykala slzy.

„Budete mi psát?“ zaslechla jeho hlas. Na břehu ostrova nedaleko od ní postával i Havlíček.

„Promiňte, netušila jsem, že jste tu. Potřebovala jsem se nadychat čerstvého vzduchu,“ vyhrkla rozpačtě.